

מנה בנת

שיעון הדף היומי בדרך קצרה

לע"נ הגאון רבי משה בן רבי
דוד פינשטיין זצוק"ל
הערות והנצחות טל' 0548449853 או מייל
MABADAF12@GMAIL.COM

גליון 10 פרשת תצוה תש"פ

שבת ב-ח

דף ב

פרק יציאות השבת

רק שמונה מקרים של חיוב וגם של פטור ורק בעקירות שיכול להגיע בהם לידי חיוב חטאת.

יש להקשות על האופן ששניהם פטורים הרי נעשתה המלאכה ע"י שניהם ויש לומר כדברי רבי שלמד מהפסוק בעשותה, והיינו כולה ולא מקצתה ומשמע נפש אחת ולא שנים ומזה למדו ששנים שעשאוה פטורים.

רב שאל את רבי מה הדין במקרה שלא עקר בידו אלא חבירו הטעין עליו אוכלים ומשקים והוציאם לחוץ האם עקירת גופו שעקר רגליו נחשב כעקירת חפץ וחייב כשמניח ברשות אחרת, או שצריך עקירה בידו, ורבי אמר שחייב וזה לא דומה ליד העני שהניח בעה"ב בתוכה והוציאה שהעני פטור אף שגופו מונח על הקרקע וכשעוקר גופו זה עקירה אך ידו אינה נחשבת כמונחת, עמוד ב' ור' חייא אמר לרב בן גדולים הרי אמרתי לך לא לשאול את רבי בענין אחר כשהוא עומד במסכת אחרת, שלא לביישו, אך בענין זה רבי ענה כהוגן ששנינו בברייתא שאם היה טעון אוכלים ומשקים קודם שבת ויצא משחשיכה חייב.

אביי אומר שיד אדם אינה כרה"ר שהרי העני פטור כששמו בידו וידו אינה כרה"י שבעה"ב פטור כשהעני נטל ממנה ויש להסתפק האם היד היא כרמלית שיקנסו אותו שלא ישיבנה כשהוציאה עם חפץ, וישנה ברייתא שאם היתה ידו עם פירות והוציאה שאסור להחזירה ויש ברייתא שמותר להחזירה ולכאורה נחלקו אם קנסו את ידו ככרמלית או לא, אך אפשר לומר שודאי ידו היא ככרמלית וקנסוהו אך הברייתא שמותר להחזירה מדברת ביותר מ' טפחים שהוא מקום פטור ולא כרמלית, ועוד יש לומר ששני הבריות מדברות בהוציא תוך י' והחילוק הוא שמבעוד יום לא קונסים ומשחשיכה קונסים, אך ניתן לומר להיפך שאם הוציאה מבעוד יום שהוא לא יגיע לחיוב חטאת קונסים אותו שלא יחזיר ואם הוציאה משחשיכה לא קנסוהו כדי שלא יבא לחיוב חטאת ולכאורה ממה שלא תירצו כך יש לפשוט את ספיקו של רב ביבי בר אביי במי שהדביק פת בתנור אם התירו לו לרדותה קודם שיבא לחיוב חטאת וכאן רואים שרבנן קנסו ולא חששו שיבוא לחיוב חטאת, אך אפשר לומר שבריתא אחת דיברה בשוגג ורבנן לא יקנסו ורק כשהוציא במזיד משחשיכה קנסוהו לא להשיב את ידו אך במקרה של רב ביבי יתכן שלכו"ע יקנסו בגלל שרדיה היא שבות שגזרו עליה, והיא חמורה יותר מהחזרת יד. וניתן לומר שהברייתא נחלקו אם קנסו שוגג כמו מזיד או לא, או שלכו"ע לא קונסים שוגג כמזיד אלא שהברייתא שאוסרת להחזיר יד מדברת להביאה לרה"י אחרת אך לאותה רשות מותר להחזיר את ידו,

משנה מלאכת הוצאה בשבת מתחלקת לשנים הוצאה והכנסה ועוד שנים מדרבנן לעומדים בפנים, ושנים שהם ארבע לעומדים בחוץ: העני עומד עם סלו ברשות הרבים ומקבל פת מבעה"ב שהוא ברשות היחיד, פשט העני את ידו עם סלו והניחו ביד בעה"ב או שנטל פת מיד בעה"ב העני חייב ובעה"ב פטור שהעני עשה את כל ההכנסה או ההוצאה, אם בעל הבית הוציא את ידו והניח פת ביד העני או שנטל מידו את הסל והכניסו, בעה"ב עשה את כל המלאכה והוא חייב והעני פטור שלא עשה מעשה, הכניס העני את ידו לרשות היחיד ובעה"ב נטל את הסל, או הניח בה פת והעני הוציא הפת, שניהם פטורים שכל אחד מהם עשה רק עקירה או הנחה, וכן להפך שבעה"ב הוציא ידו ופת בתוכה והעני נטל ממנה או שנתן את הסל לידו של בעה"ב שניהם פטורים שכל אחד עשה רק עקירה או הנחה. נמרא יש להקשות שבשמנה בשבועות כתוב שבועות שתיים שהן ארבע עמוד ב' וכן שנו מראות נגעים שתיים שהן ארבע ושנו יציאות שבת שתיים שהן ארבע, ולא פרטו בפנים ובחוץ כמו כאן, ויש לומר שכאן שזה עיקר שבת כתבו גם הכנסה וגם יציאה ושם שלא מדובר בעיקר שבת לכן כתבו רק יציאות שהם אבות שהרי ביציאות יש רק שנים לחיוב אך קשה שלגבי מראות נגעים כולם הם לחיוב וגם לגבי שבת כולם לחיוב, אלא מבאר רב פפא שכאן כתבו גם את צדדי הפטור, ובשבועות כתבו רק חיובים שגם בהכנסות יש חיוב ואף שכתוב במשנה יציאות מבאר רב אשי שגם הכנסות נקראים יציאות, והראיה, שהמשנה לקמן מפרטת את האבות מלאכות וכתוב בסוף המוציא מרשות לרשות וזה כולל גם כשמוציא מרה"ר לרה"י וזה גם נקרא הוצאה שעקירת חפץ ממקומו נקרא הוצאה וכן מדויק גם ממשנתנו שכתוב יציאות השבת ומיד ממשכה המשנה הכנסה שהעני הכניס לפנים, ורבא אומר שהמשנה דיברה על רשויות שיש ב' רשויות לענין שבת.

רב מתנה מקשה שיש יותר משמונה שהמשנה מונה שמונה מקרים של חיוב ועוד ד' חלקי מלאכה של הנחה או עקירה שפטור עליה, אמר אביי שיש ארבע מקרים של פטור ללא מעשה כלל, וביחד הם ט"ז

דף ג' יש לומר שהמשנה לא מונה את המקרים שפטור ומותר שלא היה מעשה כלל אך קשה שלא מצאנו בכל עניני שבת פטור ומותר ששמואל אמר שכל הפטורים בשבת פטור אבל אסור חוץ מג' מקרים צידת צבי צידת נחש ופתיחת מורסא, ויש לומר ששמואל דיבר בדברים שההתר הוא גם במעשה ובמשנתנו ההתר הוא רק בלי מעשה, ויש לבאר שהמשנה מנתה

דף ד כמו שרבא שאל את ר"נ אם היתה ידו מלאה פירות והוא הוציאה לרשות אחרת האם יכולך להחזירה לאותה חצר ור"נ אמר לרבא שלאותה רשות מותר להחזירה אך לחצר אחרת אסור, שאל ארבא מה החילוק אמר ר"נ שהוא יבין את החילוק כשימדוד כור מלח, והחילוק הוא שכשעברה לחצר אחרת מתקימת מחשבתו שלא תשאר ברשות זו.

רב אחא שאל את רבא איך מדובר בספק של רב ביבי שאם הוא עדיין לא נזכר ששבת היום מי שאל שנבא להתיר, ואם נזכר אינו חייב חטאת כיוון שאין שגגה מתחילת המלאכה עד סופה ואם מדובר במזיד רב ביבי היה צריך לומר קודם שיבא לידי איסור סקילה, ורב שילא מבאר שמדובר שהנחת הפת היתה בשוגג ומורים לאחרים שהם ירדו את הפת כדי שהוא לא יגיע לחיוב חטאת אך קשה שלא אומרים לאדם לעבור אפילו איסור דרבנן כדי שחברו ינצל מאיסור חמור יותר אלא צריך לבאר שרב ביבי הסתפק על האדם עצמו אם התירו לו קודם שיבא לאיסור סקילה וכן למד ר' אחא בשם רב ביבי הסתפק לענין הצלה מאיסור סקילה.

יש להקשות מדוע בהניח העני את הסל ביד בעה"ב הוא חייב הרי צריך עקירה או הנחה על גבי מקום ד', ורבה אומר שהמשנה היא כר"ע שלא צריך הנחה על מקום ד' ששנינו שר"ע מחייב בזורק מרה"י לרה"י דרך רה"ר אף שלא נח כיון שהוא לא מצריך עקירה והנחה על מקום ד' שקלוטה ברשות כמי שהונחה ורבנן פוטרם שלא אומרים כמי שהונחה, ומשמע שפשוט לרבה שהם נחלקו בתוך עשרה האם קלוטה כמי שהונחה **עמוד ב** וקשה שרבא עצמו הסתפק אם ר"ע ורבנן נחלקו כשהחפץ עובר תוך עשרה אם קלוטה כמי שהונחה ולמעלה מי' לכו"ע פטור שהוא מקום פטור ולא לומדים זורק חפץ ממושיט שחייב גם למעלה מי', או שהם נחלקו למעלה מי' ולמטה מי' לכו"ע קלוטה כמי שהונחה וחייב אך יתכן שרבא פשט את הספק שלו ואכן ר"ע סובר קלוטה כמי שהונחה, אך יש לדחות שר"ע דיבר רק על הנחה אך בעקירה גם לר"ע צריך מקום ד' ורב יוסף אמר שהמשנה היא כדעת רבי שמחייב בזרק חפץ מרה"ר ונח על זיז כל שהוא ורבנן פוטרם, אך יש לדחות כדברי אביי שביאר בדברי רבי שמדובר באילן שעומד ברה"י ונפו ברה"ר וזרק לנופו שלרבי הולכים אחר העיקר ונחשב שזרק לרה"י ולרבנן הולכים אחר הנוף, אלא המשנה שא"צ מקום ד' היא כדעת רבי במקום אחר שהזורק מרה"ר לרה"ר ורה"י באמצע לרבי חייב שתיים וביאר רב יהודה בשם שמואל שרבי חייב שתיים משום הכנסה והוצאה לרה"י וא"כ לרבי א"צ עקירה והנחה על מקום ד' אך קשה שרב ושמואל ביארו,

דף ה את דברי רבי שמדובר ברה"י מקורה וכאילו כל הבית מלא וזה נחשב שיש הנחה וביאנו מקורה אינו נחשב עקירה והנחה אך קשה שבמשנה לא ניתן להעמיד במקורה כיון שרב הונא אמר בשם רב שהמעביר ד' אמות ברה"ר מקורה פטור כיון שרה"ר זו אינה דומה לדגלי מדבר, אלא מבאר ר' זירא

שהמשנה היא כדעת אחרים שאם עמד במקומו וקיבל חייב עקר ממקומו וקיבל פטור ובעמד חייב כי לא צריך הנחה על מקום ד' אך יש לדחות שבאמת אחרים סוברים שצריך עקירה ממקום ד' ורק בהנחה לא צריך מקום ד' וגם על הנחה אין להביא ראיה שאפשר לבאר שמדובר שקיבל בכנפיו שיש מקום ד', ור' אבא מבאר שהמשנה מדברת כשקיבל בכלי רחב ד' ואמנם כתוב ידו אך צריך לגרוס טרסקל שבידו אך קשה שטרסקל שברה"ר הופך להיות רה"י כדברי ר' יוסי בר יהודה שמי שנעץ קנה ברה"ר וטרסקל עליו וזרק אליו מרה"ר חייב וא"כ כשבעה"ב נותן לטרסקל שביד העני זה לא הוצאה לרה"ר, אך יתכן שהמשנה דיברה שהטרסקל פחות מי' ולכן דינו כרה"ר, ור' אבהו מקשה הרי כתוב ידו ומבאר ר' אבהו שהמשנה מדברת כשנתן ידו תוך ג' לקרקע אך קשה שכתוב עומד ויש לומר שמדובר בשוחה או בעומד בגומא או בנס, ורבא מקשה וכי המשנה מדברת במקרה דחוק ומבאר רבא שידו של אדם חשובה כד' על ד' וכן אמר רבין בשם ר' יוחנן.

ר' אבין אמר בשם ר' אלעאי בשם ר' יוחנן שאם חבירו זרק חפץ לידו הוא חייב ולכאורה כבר רבין אמר בשם ר' יוחנן שידו חשובה כד' על ד' ויש לומר שר' אבין מחדש שלא נאמר שרק כשוא החשיב את ידו היא כד' על ד' אך כשרק הזורק לידו החשיבה זה לא כד' על ד' קמ"ל שגם בזה ידו כד' על ד'.

עוד אמר ר' אבין בר אלעאי בשם ר' יוחנן שאם הזורק עמד במקומו וקיבל חייב ואם עקר ממקומו וקיבל הוא פטור וכן שנו בבביתא, ור' יוחנן הסתפק כשזרק חפץ והוא עצמו נעקר ממקומו וקבלו ויש עקירה והנחה ומבאר רב אדא בר אבהו שהספק הוא בשתי כוחות באדם אחד האם זה נחשב כאדם אחד וחייב או שזה לא נחשב למעשה אחד. ונשאר בתיקו.

עוד אמר ר' אבין בשם ר' יוחנן שאם הכניס ידו לחצר חבירו כדי לקבל מי גשמים והוציא חייב ור' זירא מקשה שאם קיבל מהגשם כשהוא יורד זה לא שונה מהטעינו חבירו שלא עושה עקירה ור' חייא בר רב הונא מבאר כדברי רבא שמדובר שנח בכותל משופע שכבר נח אך בכותל חלק זה לא נחשב שעקר ממקום, **עמוד ב** ורבא דיבר על המשנה שמי שקרא בספר על אסקופא והוא התגלגל יחזירו אליו, ואם הוא בראש הגג והתגלגל ליותר מי' טפחים מחזירו אך תוך י' טפחים הופכו על הכתב וביאר רבא שזה דוקא בכותל משופע שהיה הנחה אך בכותל רגיל כיוון שלא נח הוא יכול להחזירו אצלו, אך יש לחלק שהספר עשוי לנוח אך המי גשמים לא נחו, אלא ביאר רבא שמדובר שקלט אותם מגומא והחידוש הוא שמים על גבי מים נקראים מונחים, ורבא לשיטתו שמים על גבי מים הם כמונחים אך אגוז על מים לא נחשב מונח, ורבא הסתפק באגוז בכלי והכלי ע"ג מים האם ההנחה מתיחסת לאגוז והוא מונח בכלי או מתיחסים לכלי שמונח בו ואינו נקרא מונח שהוא על מים, ונשאר בתיקו, ובשמן שצף על מים זה תלוי במחלוקת ר' יוחנן בן נורי ורבנן האם הם נקראים מחוברים לענין מגע טבול

יום שלרבנן טבול יום שנגע בשמן שעל יין לא פסל את היין ולר' יוחנן בן נורי זהה נחשב מחובר והוא פסל את הכל.

עוד אמר ר' אבין בשם ר' יוחנן שאם אדם היה טעון אוכלים ומשקים והוא נכנס ויצא כל היום ולא עמד אינו חייב ואם הוא עמד נחשב הנחה וחייב ואמר אבבי שדוקא כשעמד לנוח אך אם עמד לכתף אינו נחשב הנחה וראיה לכך ממה ששנינו לגבי מעביר חפץ בתוך ד' אמות שאם עמד לנוח הוא חייב שזה לא נקרא הנחה ואם הוא עמד לכתף הוא פטור שהחפץ הונח תוך ד' אמות ולכאורה ר' יוחנן מחדש שהעקירה לא היתה לכך וקשה שרב ספרא אמר בשם ר' אמי בשם ר' יוחנן שאם העביר חפצים מזוית לזוית ונמלך להוציאם פטור שלא עקר מתחילה כדי להוציא, ויש לומר שכל אמורא אמר בלשון אחרת.

שנו בברייתא שאם הוציא מחנות לרה"ר דרך סטיו שהוא איצטבא לחכמים חייב ולבן עזאי פטור מפני שמהלך כעומד והיה הנחה במקום פטור ולחכמים חייב אף שלא מוציא ממש מרה"ר לרה"ר, אך קשה היכן מצאנו שחייב באופן זה,

דף ו ורב ספרא אמר בשם ר' אמי בשם ר' יוחנן שזה דומה למעביר חפץ ברה"ר שאם היה מניח באמצע היה פטור וחייב כשעבר ד' אמות, אך לכאורה יש לחלק שברה"ר כל מקום הוא מקום חיוב וכאן הסטיו אינו מקום חיוב אך יש להוכיח ממעביר חפץ מתחלת ד' לסוף ד' שחייב אף שאם יניחנו תוך ד' הוא פטור אך יש לחלק שרה"ר הוא מקום חיוב לגבי כולם, אך אפשר להוכיח ממעביר מרה"ר לרה"ר דרך צדי רה"ר ששם הוא מקום פטור אם הניח שם, ורב פפא אמר שזה מובן לרבנן שצדי רה"ר אינם כרה"ר ואם הניח ברה"ר חייב אך לר"א בן יעקב שצדי רה"ר כרה"ר זה קשה ורב אחא בר רב איקא אומר שר"א בן יעקב דיבר דוקא כשאין יתדות לפני הקיר והוא גם מודה שאם יש יתדות שם פטור המניח שם וא"כ יש לדמות לזה גם המעביר דרך סטיו, ור' יוחנן אומר שבן עזאי מודה בזורק ומושיט שגם בעבר דרך סטיו חייב כיון שלא נח במקום פטור, וכן שנו בברייתא שבן עזאי פטר רק במוציא ומכניס ואם הושיט זורק חייב.

שנו בברייתא שיש ד' רשויות בשבת, רה"ר הוא כל מקום שנפרד מרה"ר בי' טפחים כגון חריץ עמוק או גדר, רה"ר היא סרטיא, דרך בין עיר לעיר ופלטיא, מקום השוק או מבואות ברוחב ט"ז אמה המפולשים בין הדרכים הראשיות, המוציא מרה"ר גמורה לרה"ר ולהפך חייב סקילה במזיד וחטאת בשוגג, ים בקעה ואסטונית לפני הבתים וכרמלית אינם לא כרה"ר ולא כרה"ר ולא לוקחים בתוכם ד' אמות ולא מהם לרה"ר או לרה"ר ואם לקח ד' אמות בתוכם או הוציא מהם או הכניס להם פטור, חצר של רבים או מבואות שאינם מפולשים מותר ע"י עירוב וללא עירוב אסור, אדם שעומד על האסקופה שהיא מקום פטור יכול לקחת מהעומד בפנים ומהעומד בחוץ אך לא יעביר מזה לזה ואם העביר שלשתם פטורים שיש הפסק בין העקירה להנחה, ולדעת אחרים יש חילוק באיסקופא שאם הפתח פתוח דינה כפנים ואם

הפתח נעול נחשבת כבחוץ ואם האיסקופא גבוהה י' ורחבה ד' היא רשות היחיד לעצמה.

מה שכתוב בברייתא זו היא רה"ר בא למעט רה"ר ששנינו שמי שיש לו בתים בשני צדי רה"ר אם הניח בה לחי או קורה לר' יהודה זה נחשב רה"ר **עמוד ב** ולרבנן אין מערבים כך ברה"ר והחידוש הוא שמותר אפילו לזרוק אליה מרה"ר שאין זה רה"ר כשלא נגמרו המחיצות מד' צדדים.

הברייתא אומרת זו היא רה"ר למעט פסי ביראות שלר' יהודה כשרבים הולכים בין הפסים זה נחשב רה"ר ולכן ידאג שהרבים ילכו מצד הפסים אך לרבנן גם כשרבים בוקעים שם זה נקרא רה"ר כיון שיש לו ד' מחיצות של פסים וכתוב רה"ר גמורה אגב שכתבו ברישא גמורה. ומה שלא כתבו בברייתא שמדבר זה רה"ר, כמו בברייתא אחרת שכתוב מדבר שמדבר הוא רה"ר רק כשישראל עברו שם.

הברייתא אומרת שבמזיד חייב סקילה והחידוש הוא שרב מצא מגלת סתרים שאין חייב סקילה באחת מהל"ט מלאכות, ובמלאכת הוצאה אין ספק שחייב סקילה, ואם עשה את כל הל"ט אבות מלאכות בהעלם אחד חייב ל"ט חטאות.

נאמר בברייתא שבדעה היא לא רה"ר ולא רה"ר ויש ברייתא שאומרת שבקעה בימות החמה שיש תבואה היא רה"ר לענין שבת ולענין ספק טומאה היא כרה"ר שיכולים לבא מעט אנשים לשם ובחורף היא רה"ר גם לענין טומאה שאין נכנסים שם כלל, ומבאר עולא שבברייתא שלנו אין הכוונה שהיא ממש רה"ר אלא שאינה רה"ר אך לענין רשויות היא כרמלית,

דף ז ורב אשי מבאר את הברייתא שהיא נקראת רה"ר כשיש לה מחיצות כדין קרפף יותר מבית סאתים שלא הוקף לדירה שהזורק לתוכו מרה"ר חייב שהגם שאסור לטלטל שם כדין כרמלית כי אין שם דיוורין אך בגלל המחיצות נחשב רה"ר, ומובן שרב אשי לא ביאר כעולא אך קשה שעולא יבאר כרב אשי שהסביר לפי שיטתו ויש לומר שאם יש לה מחיצות היא לא נקראת בקעה אלא קרפף, ורב אשי דייק את הברייתא שהיא רה"ר כפשוטו.

הברייתא הוסיפה כרמלית אף שגם השאר הם כרמלית הוסיפו גם קרן זוית שסמוכה לרה"ר ואף שרבים נדחקים שם לפעמים אך כיוון שלא נח ללכת שם זה נחשב כרמלית, ורב דימי אמר בשם ר' יוחנן שאף בין העמודים זה נחשב כרמלית כיון שרבים לא הולכים שם כדרכם ור' זירא אמר בשם רב יהודה שדוקא איצטבא בצד רה"ר שזה גבוה יותר נחשב כרמלית אך בין העמודים נחשב רה"ר כיוון שנוח ללכת שם וללישנא בתרא כיון שדורסים שם רבים זה כרה"ר, ולדעת רב דימי באיצטבא ודאי זה כרמלית.

רבה בר רב שילא אמר בשם רב חסדא שאם לבניה עומדת ברה"ר וזרק ונדבק בצד הלבניה הוא חייב ואם נפל על גבה פטור ואבבי ורבא הוסיפו שדוקא בגבוהה ג' זה נחשב כרמלית שאין דורכים עליה אך קוצים שאין הולכים עליהם גם פחות מג'

הוא כרמלית, ולדעת חייא בר רב גם קוצים פחות מג' נחשבים רה"ר אך צואה לא ולרב אשי גם צואה נחשב כרמלית שלא דורכים עליה.

רב דימי אמר בשם ר' יוחנן אין כרמלית פחות מד' ותופסת עד י' ואין הכוונה שצריך מחיצה י' לעשותה כרמלית שהרי רב גידל אמר בשם רב חייא בר יוסף בשם רב שבית שאין תוכו י' ורק קירוי משלים ל' טפחים הוא נחשב כרמלית אלא הכוונה שעד י' נקרא רשות כרמלית ויותר מכך נחשב מקום פטור וכן אמר שמואל לרב יהודה שלמעלה מי' אין ענינו לשבת ואין הכוונה לענין רה"י שהרי רב חסדא אמר שאם נעץ קנה כרה"י וזרק על גביו אפילו גבוה ק' אמה נחשב רה"י שרה"י עולה עד לרקיע **עמוד ב** ואין הכוונה לענין רה"ר כי זה משנה מפורשת שהזורק למעלה מי' הוא כזורק באויר אלא שמואל חידש לענין כרמלית שהיא רק עד י' וחכמים הקילו בה כקולי רה"ר שהיא רק עד י', וכקולי רה"י שרק ממקום ד' נחשב כרמלית.

במה שאמר רב שבית שאין בתוכו י' ועם הקירוי יש י' מותר לטלטל על הגג אך בתוכו מותר רק בד' אמות הוסיף אביי שאם חקק בתוכו והשלים ל' מותר לטלטל בכלו גם שלא כנגד החקק שזה כחורי רה"י שנחשבים כרה"י, ובחורי רה"ר נחלקו שלאביי הם כרה"ר ולרבא אינם כרה"ר, ומה שר' יוחנן אמר לעיל שקרן זוית של רה"ר אינה כרה"ר קשה מדוע זה לא נחשב כחורי רה"ר יש לומר שכיוון שלא נח השימוש שם להילוך, ומה ששנינו שזורק לרה"ר ונח בכותל תוך י' חייב, ור' יוחנן ביאר שמדובר בכבלה שמנה ולאביי שחורי רה"ר כרה"ר יכלו להעמיד שהחפץ נח בחור כרה"ר, ולפעמים אביי הסביר שהחפץ והצרור לא נחו בקיר כיון שהוא חוזר ע"י הזריקה או שמדובר בכותל בלי חור שהרי כתוב ברישא למעלה מי' כזורק באויר ואם היה חור א"כ אין זה אויר ואין לומר שיש חסרון שאין בו ד' על ד' שהרי רב יהודה אמר בשם ר' חייא שאם שרק חפץ למעלה מי' ונח בחור כל שהוא זה תלוי במחלוקת ר"מ ורבנן שלר"מ חוקקים להשלים לרבנן אין חוקקים וא"כ המשנה מדברת בכותל בלי חור.

מה שאמר רב חסדא שאם נעץ קנה כרה"י אף גבוה ק' אמה אם זרק מרה"ר ונח על גביו חייב, לכאורה זה תלוי במחלוקת רבי ורבנן בזרק חפץ ונח בזוי כל שהוא שלרבי חייב ולרבנן פטור,

דף ח אמר אביי שברה"י גם לרבנן על הקנה נחשב רה"י ורבי ורבנן נחלקו רק באילן שעומד כרה"י ונופו כרה"י שלרבי הנוף הולך אחר העיקר וזה נחשב שהחפץ נח כרה"י ובמקום ד', ולרבנן מחשיבים את הנוף היכן שהוא וא"כ זה נח כרה"ר.

לאביי אם זרק לרה"ר כוורת עגולה שאינה רחבה ו' טפחים ואין בה ריבוע של ד' על ד' וגובהה י' חייב שאינה נחשבת רשות, אך אם הכוורת רחבה ו' ויש בה ריבוע של ד' על ד' הוא פטור שבהנחתה היא כבר לא רה"ר, ולרבא גם באין בה י' פטור כיון שודאי יש בה חלקים למעלה מי' והיא לא מונחת כולה כרה"ר

ואם כפאה על פיה אם יש בה ז' ומשהו חייב כיוון שגם קודם הנחתה כולה כרה"ר אך אם יש בה יותר מז' ומשהו פטור כיון שכשהיא מגיעה תוך ג' לקרקע היא כבר יותר מי' ואין כאן הנחה כולה כרה"ר, ולר' אשי גם יותר מז' ומשהו חייב כיון שמחיצותיה עשויות לתוכה ואין כאן לבוד לקרקע וזה לא נחשב הנחה ברשות נפרדת.

עולא אומר שאם יש עמוד ט' טפחים כרה"ר ורבים מכתפים עליו וזרק ד' אמות ונח עליו חייב, ופחות מט' שאין מכתפין עליו וגם אין דורסים עליה זה לא נחשב כרה"ר, ותוך ג' זה נחשב כמונח כרה"ר שדורסים עליו, אביי של את רב יוסף מה הדין במונח בגומא אמר רב יוסף שגם בגומא בט' טפחים נחשב רה"ר ורבא סובר שכיון שזה תשמיש רק ע"י הדחק זה לא נחשב תשמיש, ורב אדא בר מתנא מקשה ממה ששנינו שקופה גבוהה י' המונחת כרה"ר היא נחשבת כרה"י ופחות מכאן כרה"ר וכן בגומא ומשמע שגומא כרה"ר, רבא יבאר שדין גומא כקופה רק ביותר מי', **עמוד ב** אך קשה ממה ששנינו לענין עירוב שאם התכוון לשבות כרה"ר והניח העירוב בבור יותר מי' טפחים נחשב עירוב ופחות מי' טפחים אינו עירוב ולא מדובר בבור עמוק י' שאז ודאי אינו עירוב כיוון שאינו ברשות עם עירובו, אלא מדובר שאין י' בבור א"כ רואים שבפחות מי' הבור נחשב ברשותו ותשמיש ע"י הדחק נחשב תשמיש, לפעמים ביאר רבא שהוא ועירובו כרמלית וזה נקרא רה"ר כי הוא לא כרה"י ועוד ביאר רבא שהוא כרה"ר ודין הבור ככרמלית וכדעת רבי שלענין בין השמשות שאז חל עירובו נקרא רשות אחת שלא גזרו על שבות בין השמשות, וכן מוכח ממה ששנינו שאם היה רקק מים ורה"ר הולכת בו הזורק ד' אמות בתוכה חייב ורקק הוא פחות מי' טפחים והמשנה מוסיפה שרקק מים ורה"ר מהלכת בו חייב הזורק ד' אמות לתוכה ומדוע כתבו פעמיים רקק אלא שכתבו על הקיץ שזה רה"ר שדרך ההולכים להכנס במים להתקרר, וכתבו עוד פעם בימות הגשמים שיתכן שנכנסים במקרה, ודוקא הילוך ע"י הדחק נקרא הילוך אך תשמיש ע"י הדחק אינו נחשב תשמיש.

רב יהודה אומר שחבילת קנים שהוא משליך ומרים בלא נטילה מהקרקע אינו חייב עד שיעקור אותה.

מה שנאמר בכרייתא שאם אדם עומד על אסקופא נוטל כרה"י ומרה"ר, ולא מדובר שהאסקופא עצמה היא רה"ר שא"כ אינו יכול ליטול מרה"י, ואם מדובר באסקופא שהיא רה"י אינו יכול ליטול מרה"ר ואם מדובר באסקופת כרמלית אינו יכול ליטול לכתחילה מאף רשות, ויש לפרש שמדובר באסקופא שהיא מקום פטור שאין בה ד' על ד' וכדברי רב דימי בשם ר' יוחנן שמקום שאין בו ד' על ד' מותר גם לבני רה"ר וגם לבני רה"י לכתף עליו אלא שלא יחליפו מרה"ר לרה"י ולהפך.

מה שכתוב בכרייתא שאם נטל מרשות לרשות כולם פטורים לכאורה זה לא כרבא שאומר שהמעביר ד' אמות כרה"ר מעל י' טפחים גם כשהעבירו דרך גופו הוא חייב.